

Prodigis de l'Escapulari

A l'any de 1921 els Pares Carmelites plantaven la bandera del St. Escapulari del Carme a la Illa de Puerto-Rico, i veu's aquí una de les més paleses meravelles obrades pel St. Escapulari en l'ànima d'un Doctor Protestant, qui es mostrava sord a la gràcia divina, que trucava tot sovint a les portes del seu cor. La seva esposa desconsolada en veure el seu marit greument malalt, car patia d'un càncer que tot de pressa li anava menjant la galta i amenaçant envair tot el cap, cercava tots els mitjans per a poder aconseguir que almenys parlés el seu marit amb un sacerdot Catòlic, esperançada, que aquest seria el primer pas de la conversió del seu marit. Tot era inútil; les portes d'aquella casa i d'aquell cor estaven completament barrades al sacerdot.

Escaigué que els Carmelites escampaven son apostolat a la Illa i sobre tot a la Capital, Sant Joan, i volgué provar fortuna aquella neguitosa esposa, parlant amb un Pare Carmelita de l'estat del seu marit. Exposada la situació, conveniren que el P. Carmelita faria una visita al seu marit sense cap prèvia indicació de tal intent. Encara em sembla que el veig i el sento, en trobar-se davant per davant amb un Frare: «On va V.; fugi d'ací; a casa no hi vull veure cap llop catòlic; marxi tot seguit, si no vol que li digui d'una altra manera». No feia gaire por, perquè, el pobre, no es podia moure del llit. «Senyor, li digué el Frare, V. veu la seva situació: no permet que cap fill—en tenia sis—li entri a la cambra per temor de contagi; la seva esposa, única que el cuida, es pot posar malalta, i qui el curarà llavors? Jo he vingut per això, per oferir-me a curar-lo». I amb alguna manyagueria, i acostant-me a ell, examinant el càncer i palesant-li tota caritat i amor, la fera es va anar amansint.

Passaren alguns dies sense parlar de conversió, ni de res que pogués relacionar-s'hi. Guanyada aquella voluntat per l'afecte i el desinterés i la cura i neteja del càncer, fou planer parlar-li de quelcom d'ultratumba. Efectivament un dia li oferí el guariment del càncer, si volia acceptar i emprar un remei que jo tenia. De primer antuvi dubtava, però tan fortes foren les insistències i seguretats del guariment, que consentí a posar-lo en pràctica, quedant convinguts per al dia següent. El cor del frare no era pas a la terra; se n'havia anat a cercar la seva Mare Santíssima al Cel a exposar-li la necessitat d'aquella ànima, havent contret amb ella el compromís del guariment, si no del càncer de la galta, sí del càncer de l'ànima, que amenaçava matar-la a cada moment amb mort eterna.

Bon dia.—Bon dia tingui, Mister Henry; com es troba avui? i que fa el càncer?—Va seguint el seu curs. Em porta ja el remei que em prometé i que m'ha de guarir?—Sí, li porto, (Una escapada del cor cap el Cel, cridant a la Mare del St. Escapulari, per a que guarís aquella ànima malalta) és el vestit de la mare de Déu del Carme que guareix totes les malalties. Després d'escoltar amb silenci el panegíric del poder meravellós del St. Escapulari del Carme, i amb mueques de dissentiment, consentí als precs persistents de